

Modrá – poručík David Lang
Červená – PhDr. Miroslava Svobodová
Zlatá – JUDr. Jindřich Svoboda
Fialová – nadporučík Filip Jaroš
Zelená – major Bc. Jakub Pospíšil
Hnědá – plukovník Mgr. Pavel Král
Šedá – kapitán Ondřej Zach
Růžová – MUDr. Lukáš Veselý
Oranžová – Vojtěch Dostál

21. března

To nám to jaro pěkně začíná. Já jako obvykle třídím papíry v naší světlé a prostorné kanceláři, ve které trávíme čas, když nejsme v terénu. Obývám ji já a mí tři kamarádi. Jsme kriminalisté, ale náš šéf nám nedává moc příležitostí, raději upřednostňuje druhý tým, který má kancelář hned vedle nás, ale rozhodně se nedá říct, že to jsou naši kamarádi. Navzájem se moc nemáme rádi. My je, protože dostanou každý lepší případ, a oni nás protože jsme podle nich „loseři“, kteří nedostanou příležitost. Je to takový začarovaný kruh. Ale měl bych začít od začátku...

Jmenuji se David Lang, je mi 28 let a jsem šťastně ženatý. Dělán práci, která mě baví, ale bohužel se v ní nemohu moc posouvat nahoru. Stát se kriminalistou jsem chtěl už od puberty, byl jsem pravidelný divák všech českých i zahraničních kriminálních seriálů. Ale až před pár lety jsem zjistil, že není všechno zlato, co se třpytí. Po škole mě přijali mezi špičkové pražské kriminalisty, ale tím to skončilo. Můj šéf je cholerik a dává našemu týmu jen samé podřadné případy, malé vloupačky, pokusy o vloupání, drobné krádeže a tak podobně. Nic velkého, například naši kolegové dostali minulý týden poměrně velký případ, vraždu úspěšného pražského podnikatele, a to ještě neměli úplně uzavřený předchozí případ, ale šušká se, že by nám měli přidělit nového šéfa, tak třeba se to zlepší.

...Papíry jsem dotřídil, tak si vezmu noviny, které jsem si koupil dneska ráno. Titulek na přední straně slibuje nějakou senzaci. Otevřu je na příslušné stránce a nestačím valit oči. Ředitelka místního prestižního gymnázia paní doktorka Miroslava Svobodová je těžká alkoholička, která se nechce léčit v protialkoholní léčebně, také musí brát antidepresiva, protože trpí depresemi a úzkostmi, a někdy je také paranoidní. Páni, to je zajímavé. Vrtá mi hlavou, jak je tedy možné, že je ředitelkou tak prestižního gymnázia. Zajímalo by mě, kde takové informace páni redaktori zjistili. Z kliniky to asi nemají, protože lékaři jsou vázání lékařským tajemstvím. A řekl bych, že pokud je to pravda, tak by se tím paní doktorka Svobodová ani nikdo z jejích blízkých nechlubil na veřejnosti. Pochybuji, že to někdo tak vlivný nechá jenom tak, takže předem závidím těm, kteří to budou vyšetřovat.

Z ničeho nic do naší tradiční pohody vletí šéf a hodí přede mě složku, na které je fixem napsáno „KŠEFT“. Znuděně protočím panenky, ale nahlas to nijak nekomentuji. Šéf jen našťavaně vyštěkne: „**Tady máte, co jste chtěli, váš velký případ. Vyšetřování povede poručík Lang.**“ Překvapeně se na něj podívám: „**To myslíte vážně? Vždyť mám nejméně zkušeností ze všech!**“ Teď se pro změnu překvapeně podívá on: „**Jasně jsem řekl, že vyšetřování povedete Vy, tak ho povedete Vy!!!**“ Našťavaně práskne dveřmi

a je pryč. A je to tady, mám svůj velký případ na stole. Za jiných okolností bych měl radost, že se mi na stůl dostalo něco většího, ale vůči mým kamarádům se mi to zdá nefér. Přemýšlím, co to bude za velký případ, proč by měl mít velký případ pracovní název „KŠEFT“, to zase bude něco „velkého“, třeba drobné podvody nebo tak. Klukům však moje úloha vůbec nevadí, naopak, přejí mi to a pobízejí mě, ať desky konečně otevřu. Dám na jejich rady a složku otevřu. Je v ní pouze jediný papír a tím je trestní oznámení, které podal JUDr. Jindřich Svoboda se svojí manželkou, která byla poškozená místní klinikou, ze které unikly informace o jejím zdravotním stavu. Nestačím nic říct, jen údivem otevřít pusku, ale to už mi Ondra bere složku z ruky a přečte nám to všem nahlas. Pořád se nemůžu vzpamatovat, že jsem tento PŘÍPAD dostal na stůl právě já: **„Že by konečně pořádný případ? Únik informací na internet a do médií to je docela závažné a zvláště u tak důležitých osob jako jsou manželé Svobodovi.“** Je vidět, že se kluci taky nemůžou vzpamatovat. Jediný, kdo mi na tohle odpoví, je Jakub: **„Buď se starej zbláznil, nebo mu konečně došlo, že bychom taky rádi nějaký větší případ a ne pořád jen ty pokusy o vloupání a tak.“** Filip mu jen přitakává: **„To máš pravdu, ale slyšel jsem, že ho chtějí vyměnit, tak se třeba snaží, aby se vytáhnul a oni ho ještě neodvolali.“** Nezbyvá mi nic jiného než s oběma souhlasit: **„Jo to taky může být pravda, ale teď už do práce... Filip s Jakubem pojedou k Svobodovým a domluví s nimi výslech a já s Ondrou zajedeme na kliniku a obhlédneme to tam.“** Kluci samozřejmě hned šaškují a odpovídají mi větami typu **„Jasně, šéfe!“**, **„Jak ty myslíš!“**, **„To je na tobě, ty teď rozhoduješ!“** Ale nenechají mě v tom, jsou to opravdoví kamarádi.

Na klinice to proběhne přesně tak, jak předpokládám, nikdo o ničem neví, ale až vyslechneme Svobodovi, budeme moudřejší. Večer přijdu domů unavený, moje skvělá žena už na mě čeká s večeří. Není nad to mít úžasnou a tolerantní ženu, která ví, jak mě potěšit. Pochlubím se jí se svým velkým případem a ona pozorně poslouchá a gratuluje mi. Po dobré večeři si dám sprchu a společně s Evou se koukneme na nový český seriál a o půl desáté jdu spát, protože mě zítra čeká náročný den.

22. března

Ráno vstávám poměrně brzy, na devátou mi přijdou k výsledku manželé Svobodovi, ale ještě předtím si chci důkladně pročíst své poznámky z nemocnice a ještě to trestní oznámení. Chci být dobře připravený. Ještě si musím připravit pár otázek, na které se budu ptát. Připravit výslechovou místnost a kamery. Podle jejich výpovědi pak budeme prověřovat lidi z kliniky a popřípadě hledat další poškozené. Výslech povedu já a asistovat mi bude nadporučík Filip Jaroš. Celý výslech bude pak za zrcadlem sledovat náš psycholog major Jakub Pospíšil a společnost mu bude dělat kapitán Ondřej Zach, který si také bude dělat svoje poznámky, ty potom porovnáme a budeme jednat dál.

Na osmou přicházejí kluci, já je seznamuji s celým plánem a programem. Dám jim k pročtení svoje skromné poznámky z kliniky, trestní oznámení a pár otázek, které jsem si připravil. Kluci jsou překvapeni mojí důkladností a připraveností, myslím, že si získávám respekt a uznání. Než si probereme všechny podrobnosti, manželé Svobodovi jsou na služebně a my je bereme do

vyšetřovací místnosti. S jejich svolením zapínám kameru a pokládám první otázku: „**Co se vlastně stalo?**“, slova se ujme paní doktorka Miroslava Svobodová: „**Z kliniky prodali informace o mém zdravotním stavu na internet a do médií. Je toho plný internet a noviny a lidé se dožadují mého odvolání z funkce. Navíc většina těch informací je lživá. Je to pro mě velice obtížné.**“ Trochu silné kafe, věděl jsem, že to bude nějaká levárna, ale tohle jsem opravdu nečekal: „**A jste si jistá, že je to z kliniky? Nemohla jste se třeba někde zmínit u přátel, známých?**“ Teď se do toho vloží i pan doktor Svoboda, protože jeho žena je značně rozrušena a myslím, že nemá daleko do pláče: „**To je vyloučené, citlivé informace o naší rodině držíme v tajnosti. Já jsem špička mezi právníky a moje žena je ředitelka prestižní střední školy, která potřebuje respekt a autoritu.**“ Neříká nám nic nového. Dál pokračuje Filip: „**Ano, to samozřejmě chápeme. Rozumíme Vám, řekněte nám prosím nějaké podrobnosti. Kdo byl Váš ošetřující lékař?**“ Slova se opět ujme paní doktorka: „**Můj ošetřující lékař byl MUDr. Dominik Málek**“ Vidím, že i tak je paní doktorka pořád značně rozrušená, takže pro dnešek jim položím asi poslední otázku: „**Čeho se vlastně týká ten Váš psychický problém?**“ „**Před několika lety náš syn odjel studovat do Kanady a já jsem se z toho zhroutila, byla jsem ve špatném psychickém stavu a vyhledala jsem psychiatra, který mě ambulantně léčil. Někdy k němu docházím i teď, ale už nemám psychické problémy, jen na kontroly, aby měl jistotu, že jsem v pořádku, je to mladý lékař, milý a chytrý, nemůžu uvěřit, že on by udělal něco takového. Toho, že jsem se léčila, jsou teď plné noviny, moje kariéra je v troskách. Ale nikdy jsem nebyla alkoholička, to v žádném případě. Nepiji vůbec, jen při výjimečných příležitostech jako jsou například rodinné oslavy.**“ „**Samozřejmě, rozumím Vám, pro dnešek mi to stačí, ale počítejte s tím, že si Vás ještě pozveme. Nemusíte se bát, všechno důkladně vyšetříme.**“ „**Dobře děkujeme, pokud byste cokoli potřebovali, ozvěte se, rádi bychom, aby se celá situace co nejdříve vysvětlila.**“ „**Nebojte se, dáme Vám vědět, až něco zjistíme.**“ Tím je dnešní výslech u konce, nevím, co si o tom myslet, ale s Filipem se shodneme, že paní doktorka byla spíše vystresovaná a vyplašená, bojí se o svoji funkci, tuhle teorii nám vzápětí potvrdí i Jakub, který celý výslech pozorně sledoval: „**Paní doktorka byla jen nervózní a vystresovaná, bojí se o svoji pověst a funkci. A pan doktor na tom není o moc líp.**“ To vím i bez psychologického posudku.

Ačkoli se to nezdá, výslech trval celé dopoledne, takže teď je nejvyšší čas zajít na oběd a trochu si odpočinout, máme na to přesně 59 minut a 29 vteřin. Asi to zní vtipně, ale náš šéf je na tohle opravdu pes. Běda abychom přišli o minutu déle, to by byl ten správný cirkus. Tentokrát ale polední pauzu nepřetáhneme, ba dokonce si ji o 20 minut zkrátíme a pustíme se do plánované pracovní porady. Slova se ujmu já, jak jinak : „**Naším dalším úkolem bude vyslechnout doktora Málka, který je v tuhle chvíli náš hlavní podezřelý.**“ Ale to už nám náš IT odborník hrdě hlásí: „**Záznam v trestním rejstříku nemá, takže jediné, co o něm víme je, že je to psychiatr, kterému je třicet let, a jeho manželka je bankovní úřednice. Jejich manželství je zatím bezdětné. Nic víc o nich bohužel zatím nevíme. Zítra zajedeme na kliniku a poptáme se po něm, možná se**

dozvíme něco víc.“ „Vidím to tak, že ho zítra půjdeme navštívit. Na starost si to vezme Ondřej a Jakub.“ Probereme všechny podrobnosti a než se nadějeme, začíná se stmívat, my odcházíme domů a každý máme své náměty na přemýšlení.

23. března

Ráno vstanu a už na mě čeká snídaně, kterou mi připravila moje milovaná žena. Po snídani si dám svoje dvě tradiční kolečka kolem našeho sídliště a když se udýchaně vracím domů, Eva už je na odchodu. Letmo ji políbím a chvátám do sprchy, abych nepřišel pozdě do práce. Společně se studenou sprchou ze mě opadne i únava z ranního běhu. Plný energie jdu do práce. Přicházím právě včas, kluci odcházejí do nemocnice, dám jim posledních pár pokynů a jdu si sednout do kanceláře. Přepíšu celý výslech do počítače a napíšu hodnocení a všechno vytisknu, podepíšu a dám do složky. Pro tuto chvíli mám hotovo.

S kluky se sejdeme teprve na obědě a já ihned vyzvídám, jak to dopadlo na klinice. Dozvim se několik informací: *„Doktor Málek o ničem neví, ale přiznal se, že je ošetřující lékař paní Svobodové, ale o ničem takovém jako je prodej informací přes internet přirozeně neví, což jsme předpokládali. Pan primář nám o něm řekl jen samá pozitiva. Je oblíbený, chytrý, šikovný, pacienti ho mají rádi a je v kolektivu oblíbený, jediný, kdo ho nemá rád, je doktor Veselý. Ten je o něco málo starší a není tak oblíbený, je lehce arogantní a nemá doktora Málka rád, protože je úspěšnější. Ale to nevysvětluje to, jak se ty informace dostaly ven. Každopádně jsme ho pozvali zítra na 11 na výslech, abychom si mohli všechno zaznamenat.“* Veškeré další věci probereme už během oběda. Nás IT odborník mi slíbí, že se na doktora Veselého podívá. A to udělá ihned po návratu do kanceláře. *„Doktor Veselý, 35 let, ženatý, žádný záznam, jediné, co jsem našel, je, že ho na oddělení nemají moc rádi, chová se arogantně nejen ke kolegům, ale i k pacientům. Doktora Málka nemá rád, protože mu vyfoukl místo zástupce primáře. Má jedno nemanželské dítě, ale jak to tak vypadá, jeho manželka, která pracuje pro „Pražský rozhled“, o dítěti nemá ani páru.“* „Takže o něm nevíme nic, co by nám mohlo nějak pomoci.“ No tak to bychom měli, po třech dnech skoro nic nevíme, to je hrozný, to jsme opravdu tak neschopní? Sedím a přemýšlím co dál, jakým směrem se ubírat, koho podezřít a koho naopak ne. Je to složitější, než jsem si myslel. Ale teď budeme pracovat s verzí, že nám doktor Málek říká pravdu a že opravdu o ničem neví. Každopádně nesmíme se na to moc upínat, musíme počítat i s jinými možnostmi, co kdyby přece jen lhal.

Odpoledne mě z mých úvah nečekaně probere svižné zaklepání na dveře, až se leknu. Vyzvu příchozího, aby vstoupil, a nestačím zírat, ve dveřích stojí paní doktorka Svobodová, tentokrát bez manžela: *„Dobrý den, nerada vás obtěžuji, ale myslím, že jsem si vzpomněla na něco, co by vám mohlo pomoci při pátrání. Ale možná je to také bezvýznamná hloupost, to neumím sama posoudit.“* Netrpělivě ji popostrčím: *„Tak sem s ní, povídejte!“* „Pročítala jsem lékařské zprávy a zjistila jsem, že jsem jednou byla na kontrole u doktora Veselého, nevím jestli vám to nějak pomůže, ale říkala jsem si, že bude dobré vám to říct.“ Tentokrát se do

toho vloží i Jakub: „**Myslím, že jste udělala tu nejlepší věc, co jste mohla.**“ Filip mu přitakává: „**Tak si pro něj zajedeme a popovídáme si s ním? Co říkáte kluci?**“ „**Děkujeme paní doktorko, pomohla jste nám ani nevíte jak.**“ Ihned po jejím odchodu zajedeme znovu na kliniku a doktora Veselého si rovnou odvezeme k nám a podrobíme ho výslechu. Sedí ve výslechové místnosti, výslech teď vede Ondřej, Filip se snaží něco na doktora najít a my s Jakubem stojíme v místnosti za zrcadlem. „**Pane doktore, víte něco o úniku informací z vašeho oddělení?**“ „**Samozřejmě jsem o té aféře s paní doktorkou Svobodovou slyšel, ale nemám s tím nic společného.**“ „**Já neříkám, že s tím máte něco společného, mě jen zajímá, jestli o tom něco nevíte. Jestli třeba nemáte nějaký svůj tip?**“ „**Myslím si, že za tím vším je doktor Málek.**“ „**Proč si to myslíte?**“ „**Je to přeci jeho pacientka, tak od koho jiného by to mohlo být?**“ „**Nevšiml jste si třeba něčeho podezřelého, časté telefonáty nebo časté návštěvy?**“ „**Ne, ničeho takového jsem si nevšiml, většinou máme jinak služby, málokdy se stane, že bychom společně sloužili.**“ A takhle to jde pořád dokola, nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel, ach jo, obávám se, že Ondra z něj nic víc asi nedostane. Bude to s ním těžké, moc se mi nelíbí, jako by něco tajil nebo tak. Jakub jako by mi četl myšlenky: „**Něco se mi na něm nezdá, jako by nám něco tajil, jako by věděl něco, co nechce za žádnou cenu říct.**“ „**Na něco podobného jsem zrovna myslel, jako bys četl moje myšlenky.**“ V tuhle chvíli se už asi nic nového nedozvíme, takže se oba s Jakubem přesuneme do naší kanceláře, kde už na nás čeká Filip, který zjistil novinku: „**Tak, pánové něco málo se mi ještě podařilo zjistit. Málek a Veselý dříve pracovali v jiné nemocnici a byli to kamarádi, ale pak Málek Veselému přebral přítelkyni, kterou si rok a půl nato vzal, ale o to teď nejde. Přebral mu přítelkyni a Veselý ho psychicky zpracoval natolik, že odešel z nemocnice a našel si místo jinde, na klinice. No a zanedlouho dostal pan doktor Veselý výpověď a hádejte, kam šel, na stejnou kliniku jako doktor Málek. Ten si zažádal o protislužby a bylo mu vyhověno, což doktora Veselého prý docela naštvalo. No a poslední kapkou bylo, když dostal místo zástupce primáře.**“ „**Docela zajímavé, úspěchy u žen a úspěchy v práci vedou k nenávisti, ale myslíte, že až k takové, aby vynášel Veselý informace Málkových pacientů a prodával je někde na internetu?**“ „**Počkejte, mám nápad. Co kdybychom dali do novin, televize a na internet žádost, aby se případní další poškození u nás přihlásili. Přeci nevynášel jen na jednu pacientku. Zvláště když se jednalo o tak prestižní kliniku, kam se normální smrtelník téměř nedostane.**“ „**To není špatný nápad, uděláš to?**“ „**Jo jasně, zítra přijdu dřív a postarám se o to.**“ Ale to už se vrací Ondra a s povzdechem nám oznámí: „**Ten chlap se mi moc nelíbí, nic víc z něho už nedostaneme, jen to, co je nahrané, ale myslím, že bychom si na něj měli dát pozor.**“ Tohle sdělení nám přijde k smíchu. Víme to už dávno, ale nekazíme Ondrovi radost tím, že bychom mu to říkali. Radši všude pozhasínáme a rozejdeme se do svých domovů, abychom mohli povečeřet a za hodinu a půl se zase sejít a jít si udržovat kondici, tentokráte na tenisový kurt. Chodíme cvičit poměrně často. Jednou týdně chodíme do posilovny a třikrát týdně se potíme na tenisovém kurtu. I jako kriminalisté se musíme udržovat v dobré kondici, protože

člověk nikdy neví, kdy se mu to bude hodit. No a já ještě každé ráno během dvě kolečka kolem našeho rozlehlého sídliště, což znamená tak dva kilometry, někdy to vezmu „zkratkou“ kolem rybníka, takže to vyjde na tři kilometry. Občas ještě chodím plavat, ale to hlavně v létě, střídám běh a plavání, protože i plavání je dobré na udržování kondice. V zimě také chodím plavat, ale jen občas. Ale dost o sportu. Večer se vrátím domů docela unavený, takže se jen vysprchuji, chvílku se s Evou díváme na televizi a povídáme si a pak jdu spát. Zítra chci jít dříve do práce, protože potřebuji vyřešit tu žádost, nebo výzvu, jak kdo chce.

24. března

Ráno vstávám ještě dřív, než jsem si naplánoval. Jdu si zaběhat a cestou domů koupím čerstvé pečivo. Doma se vysprchuji a připravím pro Evu snídani. Snídani mám hotovou raz dva a Evu vzbudím jen pět minut předtím, než jí zazvoní budík. Ze snídane do postele má obrovskou radost. Jsem rád, že hned po ránu má dobrou náladu. Popřeji jí krásný den a jdu do práce. Hned, jak si v kanceláři udělám kávu, začnu vymýšlet text své výzvy pro případné poškozené z nemocnice. **„Hledáme všechny pacienty, kteří byli poškozeni Klinikou CYB v Praze 5, konkrétně psychiatrickým oddělením. Jedná se o únik citlivých informací. Pokud někdo z vás byl touto klinikou poškozen nebo má nějaké další informace, volejte na číslo 158 nebo se dostavte na služebnu kriminální policie v Praze 5. Děkujeme.“** Ihned výzvu odešlu do novin „Pražský rozhled“, do jedné nejmenované televize a také to vyvěsím na internetu. Doufám, že se najde alespoň někdo, kdo by nám mohl pomoci. No uvidíme.

Už během dopoledne se nám ozve několik poškozených, kteří zareagovali na naši výzvu. Výslech doktora Málka proběhne bez komplikací. Ochotně spolupracuje, protože je i v jeho zájmu, aby se viník co nejdříve našel. Vesměs všichni lidé, kterých se náš problém týká, jsou pacienti doktora Málka a on nám tvrdí, že žádné informace nikde neprodává. Myslím si, že na rozdíl od svého kolegy nám říká pravdu, což mi potvrdí i Jakub, který celý výslech pozorně sledoval, jak jinak nežli za zrcadlem. Takže v tomhle máme jasno, doktor Málek, jak se zdá, říká pravdu. Tak kdo tedy stojí za těmi podvody? To je otázka, na kterou zatím neumíme odpovědět, ale zaměříme se na doktora Veselého, ten nám určitě něco tají, nevím, jestli lže, ale minimálně neřekl celou pravdu, což je taky samo o sobě divné, zvláště pokud je tak nevinný, jak říká. Uvidíme, každopádně ho podrobíme ještě jednou výslechu a poptáme se v nemocnici, s kým se stýkal a tak podobně. Po obědě si pročítám všechny získané výpovědi znovu a znovu a pevně věřím, že najdu něco, co by nám mohlo pomoci. Když všechny ty papíry čtu asi tak po páté, něco přece jenom najdu. Všichni poškození pacienti, kteří mají jako ošetřujícího lékaře doktora Málka, byli nejméně jednou na kontrole u doktora Veselého. Bylo to v období od loňského prosince do poloviny letošního února. Přijde mi to přinejmenším hodně zvláštní. Tak panu doktoru Málkovi zavolám a poté, co mi řekne, že si v prosinci zlomil nohu a až do poloviny února byl v pracovní neschopnosti, mám jasno, protože v té době totiž začaly unikat první informace: **„Tak hoši, máme výjezd, fofrem!“** **„Co se děje?“** **„Jedeme do nemocnice pro doktora Veselého.“** **„Co tak najednou?“** **„Všichni poškození pacienti byli minimálně jednou**

na kontrole u něj a to je spojuje, takže já mám jasno, kdo za tím stojí, navíc první informace začaly unikat v době pracovní neschopnosti doktora Málka. Udeříme na něj a věřím, že kápne božskou. Jakub a Ondřej ho odvezou sem a já s Filipem se poptáme na klinice. Jestli nemáte žádné dotazy, jedem.“ A ihned vyrazíme na cestu, protože teď je každá minuta drahá. Já mám jasno, kdo v tom jede, tak proč to dál protahovat. Dojedeme na kliniku a máme štěstí, doktor Veselý zrovna slouží. Způsobíme rozruch a u mnohých překvapení a pohoršení, když ho téměř přes celou nemocnici vede Jakub s Ondřejem v „klepetech“. Kdo by neznal tento slangový výraz, tak „klepeta“ jsou pouta. Já s Filipem se poptáváme po klinice. Dozvíme se, že mezi jeho blízké přátele patří nemocniční zřízenec Vojtěch Dostál. Je to přinejmenším zvláštní přátelství. Najdeme si ho a pozveme ho na výslech na stanici. Uvidíme, jak to dopadne. Vojtěch Dostál samozřejmě o ničem neví, ale každopádně si ho u nás proklepneme, co kdyby náhodou. Většina personálu psychiatrického oddělení se shodne, že Vojtěch Dostál a MUDr. Veselý se kamarádili, zpočátku to bylo všem divné, ale později si tak nějak zvykli. A teď nám nezbyvá nic jiného, než přijít na kloub tomu jejich podivnému přátelství, které, abych řekl pravdu, se mi také vůbec nelíbí. Každopádně musíme všechno pořádně prověřit, protože nechci nic ponechat náhodě. Ale necháme si to až na zítra, protože jak říkají naše babičky: „Ráno moudřejší večera.“ Takže se v nezvykle brzkou dobu rozejdeme každý jiným směrem, ke svým domovům.

25. března

Celou noc jsem špatně spal, pořád jsem musel přemýšlet, co uděláme s doktorem Veselým. Přes noc jsme ho totiž nechali v cele předběžného zadržení a doufali jsme, že alespoň trochu vyměkne, ale to se dozvíme, až si ho vezmeme na výslech. Ráno vstávám už v šest hodin. Jdu si zaběhat, a protože si potřebuji vyčistit hlavu, tak to dneska vezmu „zkratkou“ kolem rybníka. Domů se vrátím dokonale uvolněný, vysprchuji se a jdu do práce. Snídani si koupím cestou a v kanceláři si k čerstvým koblížkům uvařím černou kávu a v klidu se nasnídám. Pak se podívám na hodiny, které ukazují něco málo po půl osmé, a v duchu si říkám, jak jsem to krásně zvládl. Ještě zavolám Evě, aby neměla strach, že se mi něco stalo. Potom už jdu tichou chodbou k cele předběžného zadržení. S doktorem Veselým si chci promluvit sám a v klidu. Vezmu si ho do výslechové místnosti, zapnu kameru a začnu se opatrně vyptávat, nechci v něm vzbudit nedůvěru: **„Tak co, pane doktore, nechcete mi přece jenom říct, jak to všechno bylo?“** **„Proč mě tady držíte??? Já opravdu o ničem nevím!!!“** **„Pane doktore, se svým vzděláním byste mohl vědět, že pravda je polehčující okolnost, já neříkám, že za to můžete vy, ale chci znát pravdu.“** **„Nic nevím, opravdu nic nevím.“** Dlouze a pátravě se na něj zadívám. Nic neříkám, jen ho mlčky pozoruji a přemýšlím jak dál. A pak se to stane. Doktor Veselý se mi před očima sesype jako domeček z karet: **„Já... Já jsem nevěděl, na co ty informace potřebuje. Jen mi řekl, ať mu je dodám, že budu mít 45% ze zisku. Nic víc... Ale pak jsem zjistil, co s těmi informacemi dělá a už jsem dál nechtěl pokračovat, ale on...“** **„Kdo to byl a co chtěl udělat?“** **„On mě začal vydírat a vyhrožovat mi, že řekne mé manželce o mé nemanželské dceři, a já už jsem nemohl přestat, prostě to nešlo, moc**

jsem se bál, že se něco stane. Že se moje žena všechno dozví nebo že mi zkáží mojí pracovní kariéru...“ Vidím, že je psychicky na dně, ale přesto to zkusím: **„A kdo to byl, řekněte mi to, je to důležité, velice nám to pomůže při vyšetřování.“** **„Vojtěch Dostál. Pane poručíku, co se mnou teď bude?“** **„To Vám v tuhle chvíli nedokážu říct, to rozhodne až soud. Každopádně je dobře, že jste řekl pravdu.“** Dívám se na nešťastného doktora Veselého, který je v současné době zralý na psychiatra, což je trochu ironie osudu. Teď už je to jasné. Uvidíme, co nám na to řekne Vojtěch Dostál. Odvedu ho zpátky do cely a počkám, než přijdou kluci. Všechno jim řeknu, oni mi samozřejmě nevěří, ale když jim pustím videozáznam, tak jim sklapne. Případ máme téměř vyřešený, jen musíme vyslechnout a usvědčit Vojtěcha Dostála, ale čím? Pak přijde spásná myšlenka... Napadne mě totiž zavolat do redakce novin. Telefon mi zvedl jistý pan Václav Horák a potvrdil mi, že nějaký Vojtěch Dostál jim informace dodával, a ne jednou. Když se ho zeptám, jestli je tohle ochoten dosvědčit u soudu, beze všeho souhlasí a když mu řeknu, že se jedná o podvodný prodej informací, komentuje to pouze větou: **„Já jsem věděl, že to není čistá hra. Jsem ochoten všechno dosvědčit.“** No a je to. Teď stačí jen vyčkat do příchodu Vojtěcha Dostála. Když přichází, má výraz suverénního frajera, já jenom protočím panenky a v duchu si říkám: **„Však ono to frajerství z tebe hodně rychle spadne.“** Nahlas jeho příchod nijak nekomentuji. Řídíme se podle předem připravené osnovy. Já a Filip jsme ve výslechové místnosti a Jakub s Ondřejem jsou v „říši“ za zrcadlem. Začínáme zlehka, nedáváme na sobě znát, že už vlastně všechno víme. **„Co nám povíte o vašem přátelství s panem doktorem Veselým?“** **„No jsme normální kamarádi, co je na tom?“** **„Lidé v nemocnici říkali, že je vaše přátelství jaksi nestandardní.“** Lehce znejistí: **„To je hloupost, jsme normální kamarádi.“** **„Vážně? To je standardní vydírat kamarády?“** **„Kdo vám řekl takovou hloupost?“** **„Váš kamarád přeci... Filipe, buď tak hodný a doved' ho sem.“** Pan Dostál viditelně zbledne: **„Ale to přeci není možné.“** **„Ale je to možné, sedí tady v cele předběžného zadržení už od včera.“** **„To vážně není možné, vždyť jsem s ním včera mluvil.“** **„Ale zřejmě ještě před tím, než jsme ho sebrali. Co vám říkal pěkného?“** **„Že za ním byli policajti kvůli Málkovi, nic víc.“** Myslím, že mi neříká úplnou pravdu, takže to zkusím: **„Nechtěl byste mi přeci jen říct, jak to bylo? A jakou souvislost má vaše přátelství a únik informací z nemocnice?“** **„Vůbec žádnou, já o žádném úniku informací nic nevím. A také nechápu, jakou bych s tím měl mít zrovna já spojitost, v tomhle jsem naprosto nevinně.“** **„No třeba jste někomu slíbil, že dostane určitou část ze zisku, když vám ty informace dodá.“** **„To je naprostá hloupost, nevím, kde jste k tomu přišel.“** **„Ne?“** Klapnou dveře a já se podívám po příchozích a o pana Dostála se zřejmě pokouší mrákoty: **„No vida, už jsou tady. Tak, pane doktore, povězte nám, o čem jste si včera s pane Dostálem povídali?“** **„No já jsem mu říkal, že jste za mnou byli a vyptávali jste se, a on mi začal vyhrožovat, že pokud něco řeknu, že se má žena všechno dozví.“** Vojtěch Dostál vyskočí ze židle a jde doslova doktoru Veselému po krku a to doslova. Začne na něj našťavaně křičet...No křičet, to je nesprávný výraz, on doslova řve: **„Ty hnusná sketo!!! Čím tě tady podmázli, žes jim to vyklopil??? Jsi neuvěřitelnej podrazák!!! Copak ti bylo 45 % zisku**

málo?!?!?!“ Je vidět, že je úplně nepřičetný. Rychle vstávám a mířím k němu, aby se něco nestalo. **„No tak se uklidníme, pane Dostále.“** Podaří se mi ho znovu posadit na židli a v tu chvíli vstoupí Jakub a pošeptá mi, že na něj můžu udeřit, že jsme ho psychicky rozložili, ale já na něj jdu přece jen opatrně: **„Pan doktor nám všechno řekl, takže myslím, že nemá cenu dále zapírat, a máme také dalšího svědka, který nám prý ochotně dosvědčí, že nejste tak nevinný, jak nám tady tvrdíte.“** Vstanu a jdu směrem k Filipovi, pošeptám mu, aby doktora odvedl, že už ho snad nebudeme potřebovat a že se může také uchýlit za zrcadlo, že už to zvládnou. Pan Dostál sedí se svěšenou hlavou, asi přemýšlí a formuluje slova. **„Tak co, povíte mi pravdu? Jak to celé bylo? A hlavně jak jste na tohle přišel?“** Evidentně se mu moc nechce, takže si založím ruce na prsou, pohodlně se opřu do křesílka a vyzývavě se na něj dívám. **„No není tak docela můj nápad. Četl jsem o tom povídku, jak takhle prodávali informace, a neslo jim to celkem slušné peníze. Tak jsem to chtěl taky zkusit.“** **„Chlape, to vás nenapadlo, že se na to dřív nebo později přijde a že vás za to zavřou?“** **„Ale jo, napadlo, ale říkal jsem si, že se na to třeba nepříjde a my si vyděláme spousty peněz. Bylo to v tu chvíli silnější než já. Vidina peněz a bohatství.“** **„A jak to bylo s tím vydíráním?“** **„Celé jsem to promyslel a když jsem po něm chtěl první informace, neřekl jsem mu na co. Jen jsem mu řekl, že pokud to vyjde, dostane ode mě pět tisíc, a on na to kývnul. Později na to přišel, že ty informace prodávám, a už dál nechtěl pokračovat, pořád říkal, že mu to zničí jeho kariéru, prostě kecy těchlech vysokoškolských blbečků, kteří mají teplý místečko vždycky jistý. Nejdřív jsem ho přesvědčoval, ale když si nedal říct, můj kamarád mi zjistil, že má nemanželský děcko a tak jsem ho tím začal vydírat, že pokud přestane, že to řeknu jeho manželce a postarám se o to, aby ho vyhodili.“** **„A to jste to dělal jen kvůli penězům?“** **„Ano, peníze byla vidina, za kterou jsem slepě šel.“** **„Všechny informace jste prodával jen dalším lidem, proč jste informace o paní doktorce Svobodové dal i do médií a na internet?“** **„Víte, kdysi jsem měl skvělé plány, v páté třídě jsem šel na gymnázium, byl jsem výborný student, po maturitě jsem chtěl studovat medicínu, ale když jsem byl v sextě, přišla na gymnázium nová profesorka. Na první hodině jsem se špatně uvedl a už to jelo. Taková válka mezi profesorem a ambiciózním studentem. Došlo to až tak daleko, že jsem musel opakovat septimu a nakonec mě těsně před maturitou kvůli ní i vyhodili.“** Odmlčí se, asi přemýšlí jak dál. Ale nakonec přece jen uzná svou vinu: **„No kvůli ní ne, spíše kvůli mé blbosti. Ale to už je teď jedno. Prostě mě vyhodili. A když jsem se dozvěděl, že je paní doktorka Miroslava Svobodová, dnes už ředitelka onoho gymnázia, naší pacientkou, zatoužil jsem po odplatě. Chtěl jsem jí ponížít tak, jako ona kdysi ponižovala mě, nejen před celou třídou, ale i před ostatními profesory. Byly to pro mě nejhorší roky mého života. Nejen, že jsem nemohl dělat to, co jsem chtěl, ale bez maturity si člověk nemůže práci vybírat, musí prostě vzít to, co je. Tak jsem jenom sprostě využil informace od Lukáše, tedy od doktora Veselého, a trochu jsem to nafoukl a dal do místních novin. Když jsem pak viděl ten článek, uvědomil jsem si, že jsem přestřelil, ale to bylo už pozdě. Každopádně toho vůbec nelituju, aspoň vím, že se**

alespoň jednou v životě cítí jako já tenkrát.“ Trochu udiveně poslouchám jeho monolog. Na jednu stranu ho chápu, ale na druhou zase ne. Nechápu, proč to dělal takhle okatě. Proč to do redakce třeba anonymně neposlal nebo nezavolał nebo co já vím. Přeci musel vědět, že na to přijdeme. Trvalo nám to pět dní. Byli jsme na to čtyři a jak by řekla moje babička „Víc hlav víc ví.“ A něco na tom bude, nebýt kluků, nezvládl bych to. Dost ale rozjímání, ještě mě čeká nějaké papírování, ale tohle papírování si na rozdíl od jiných užiju, protože tohle jsou výsledky naší, snad dobře, odvedené práce. Vojtěcha Dostála nechám odvést do cely. A jdu na věc. Vlastně ne, nejdřív si dojdu na oběd, protože výslech Vojtěcha Dostála byl opravdu vyčerpávající, snad nikdy jsem neseděl ve výslechové místnosti tak dlouho jako dneska, ale stálo to za to.

Po výtečném obědě se pustím do toho papírování, kluci mi solidárně pomáhají, takže některé výsledky přepíšu oni a já je jen podepíšu. Zprávy z výsledků však musím napsat já sám. Všechno zvládneme poměrně brzy. Máme asi milion různých papírů, a tak je popořadě rovnám do desek. Do desek, které mi šéf hodil v pondělí na stůl jen s jedním papírem, teď je v nich úplně všechno. Zvednu se a kluci mi naznačí sevřenou pěstí, že mi přejí hodně štěstí, a já odhodlaně vykročím směrem ke kanceláři našeho šéfa plukovníka Pavla Krále. Když klepu na dveře jeho kanceláře, trochu se mi třese ruka, ale jakmile vstoupím, pocítím neuvěřitelnou hrdost, hrdost kterou jsem ještě nikdy necítil. Je to hrdost z vyřešení tak velkého případu. Pan plukovník se na mě překvapeně podívá a když mu podám složku a převyprávím celý průběh vyšetřování, uznale pokývá hlavou a řekne mi: **„Pane nadporučíku, gratuluji Vám k vyřešení prvního velkého případu. Doufám, že i následující případy rozlousknete stejně rychle a dobře jako tenhle.“** Zarazí mě, že mi říká pane nadporučíku, nerad mu odporuji, ale tentokrát prostě musím: **„Pane plukovníku, já nejsem nadporučík, ale jen poručík.“** **„Neopravujte mě, řekl jsem nadporučík, tak nadporučík. Právě jste byl povýšen. Zatím to tedy není oficiální, ale i to brzy přijde, nebojte se. Paní doktorce Svobodové uzavření případu oznámím já sám. Nekoukejte na mě tak a jděte, myslím, že máte hned několik důvodů k oslavě.“** Tak tohle je pro mě šok na druhou. Vrátím se zpátky do kanceláře, kluci se na mě sesypou jako vosy na bonbon. Já jim všechno povím a pak už jen sedím a přemýšlím... Paní doktorka bude šťastná, že se případ vyřešil, Veselý a Dostál u soudu dostanou co proto a náš šéf se asi stal normálním. Uvědomím si, že se vlastně uzavřela další kapitola mého života. Kapitola, která zanechala své následky - ode dneška nejsem poručík, ale nadporučík. Kapitola, která mi přinesla nové zkušenosti. Kapitola, kterou bych nazval **Můj první velký případ.**

Soňa Findová
17 let

Obchodní akademie a Hotelová škola Havlíčkův Brod